

Омладина

ЛИСТ УЈЕДИЊЕНОГ САВЕЗА АНТИФАШИСТИЧКЕ ОМЛАДИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Година III

Београд, 18 мај 1945

Број 45

ТУЂЕ НЕЋЕМО — СВОЈЕ НЕ ДАМО

Готово сва истински демократске штампе у свету говори данас о проблемима очувања тековине борбе Југословије и народних народа против фашизма, поздравља сва западна Уједињена народна засторија организације међународне безбедности и тражи да се што пра спроведе све мере за отстранење тешких последица фашистичког „ногот потрета“, међу којима заузима важно место, свакако, проблем енергетичких јачаваца ратних злочинаца. У исто време реакционарни део тобоже „демократске“ штампе поставља је себи друге задатке. Многи овакви листови у Енглеској, Италији и другим земљама дају не воде кампању против фашистичких главаша, против Химпера, Геринга или Деница, него против истинских демократских држава, поготову против херојске Југославије. Није остало усамљен енглески недељни лист „Економист“ који је нашао за згодио да према свим међународним законима и пословном склопу Истре и Словеначког Приморја упореди са незаконитом д'Анунцијевом александом Ријеке, којом су италијански империјалисти прогезили све уговоре и одлуке мирновне конференције.

Непријатељи демократске федеративне Југославије из „Економиста, и њему сличних листова, пишући своје чланке заборављају неке чињенице које им се не смеју. Они сигурно нису чули ништа о томе да ослобођење Истре и Словеначког Приморја није извршено без борби, да наша трупа нису доочекиване од непријатељских јединица близу заставама, већ жестоком ватром. „Политичари“ из „Економиста“ заборављају да је онда, када су кроз италијанске градове, ослобођене од италијанских партизана, пролазиле савезничке колоне којима су се без борбе предавале италијанске и немачке фашистичке јединице, да је онда осам хиљада наших бораца погинуло у борбама за разбијање снажних немачко-италијанско-четничких групација, за ослобођење Трста, Словеначког Приморја и Истре.

У својој кампањи против наше отаџбине стране реакционарне штампе објављују нам да нисмо чекали на решење мирновне конференције, него да смо узурпирали право да сами постављамо нове границе наше државе. У својој изјави потпретседник јединствене народне владе, друг Едвард Кардел, је подухуо чињеницу да Југославија не поставља својевољно неке нове границе, него да одложи решење проблема наших граница до мирновне конференције, где ће у пуној мери изнети своје захтеве. Заузимање Истре, Трста и Словеначког Приморја од стране Југословенске армије, једине од савезничких армија, претставља само чин окупације као на пример заузимање западног дела северне Италије од стране француских оружаних снага или остале територије Италије од англо-америчких трупа. Окупација Истре, Словеначког Приморја и Трста од стране наше победничке војске није, дакле, ништа мање законито од окупације било које територије од стране савезничких јединица.

„А, када се томе дода још и то да за нас те територије нису никакве тубе земље, него наша сопствена национална земља, која је у прошlostи насиљно отрнута од Југославије, онда су та права поткрепљена и морално-политичким аргументима.“ (Е. Кардел)

Шавише, северни и западни део Словеначког Приморја, као и градове Горицку и Трибину, ослободиле су јединице нашег IX корпуса, састављене од савезничких снага тих крајева, од приморских Словенача и од Италијана из Трста и Тржишча. Јединице IX корпуса су изразиле из општег народног устанка 1943. године. Оне су се све до данас бориле у Словеначком Приморју, на прилазима Трста и Тржишча и преко Соче, у Бенешкој Словенији, и данас су словеначки и италијански борци из IX корпуса заједно са осталим нашим јединицама ослободили своје родне градове и села.

Многим нашим непријатељима смета чињеница да данас у свим крајевима Истре и Словеначког Приморја постоје народно-ослободилачки одбори, једини органи народне, демократске власти. Можда они виде у томе доказ за своје тврђење да Југославија покушава већ пре саме мирновне конференције своје

вољно да реши питање својих западних граница. Кад би „демократи“ из „Економиста, из „Л“ Ида либерални и слиничних листова место са издавајима из фашистичких извора хтели да буду упознати са издавајима демократских извора, онда би сигурно већ давно знали да је у току народно-ослободилачки борбе створена на готово читавој територији Словеначког Приморја и Истре наша народна власт. Шавише, ослободилачки одбор, у којима су учествовали у истој мери и Италијани и Словеначи, постојали су у самим центрима, у самом Трсту.

У великој већини приморских и историјских места после потпуног ослобођења од стране наше војске, органе власти нису променљиви. Своју цивилну управу је продужило јединица власт, која је у тих крајевима постојала још од 1943. године, која је на слободним изборима 1944. године добила готово 100% сваких гласова, то јест демократска власт народно-ослободилачких одбора. Наравно да наша војска није могла дозволити да у градовима задржи и даљу сву цивилну управу у својим рукама стара немачко-италијанска фашистичка власт. Наши војници нису могли дозволити оно штаје које још данас влада у Јулији и средњој Италији, где се на водећим местима налазе противнародни префекти и начелници, стари поборници фашиста испробани ратни злочинаци. Зато је наша војска својом победом над фашистичким омотућинама италијанском, словеначком и хрватском становништву приморских и истарских градова да успостави своју народну власт. Овакав поступак није и не може бити незаконит, напротив он је у пуној сагласности со општим принципима Уједињених народова, као и са одлукашем Техеранске и Кримске конференције.

Ако би реакционарни део енглеске, италијанске и друге штампе, хтео да буде упознат са овим чињеницама онда можда ће би пало „Економисту“ нападат да упоређују херојску Југословенску армију, која је виша од четири године уз најтешкоје кртве доприносила велики удео у борби за победу Уједињених нација са империјалистичким д'Анунцијевим бандама.

Онда нас вероватно не би оптуживали да покушавамо решити питање наших граница пре мирновне конференције.

Можда би се на крају крајеве чак уверили да је демократска Југославија земља која поштује међународне уговоре и која има толико снаге и топлико поверија у своју Савезницу да може спокојно да чека мирновну конференцију, где ће у пуној мери изнети своје оправдане захтеве.

Италијанска „демократска“ штампа, која помаже империјалистичке планове италијанских фашиста оштром против Југословенског кампањом, покушава да смишљи наше захтеве другом тактиком. Она се извинjava за злочине које је починила на нашим народним фашистичким Италијама и покушава да нас убеди како постоје две Италије, империјалистичкој Италији платило за њене услуге, или њену пасивност, шумљама Сомалије или паском Триполиса, онда са поготову прошлом временом када је наша земља претстављала средство плаћања. Својом борбом, својом демократијом, као и својом унутрашњом и спољном снагом, наша отаџбина је стала као разнopravni члан међу Уједињене народе и због њеног снажног положаја у свету још данас нико не сме, а и не може оспоравати њена права.

Митја Вошњак

«Не сме се никако догодити да и из овога рата Југославија поново изађе чак горе него што ће изаћи јучерашњи непријатељи Савезника. А то утолико више, јер ми не тражимо ништа друго, понављам — ништа друго, него своју етнографску границу.»

ЕДВАРД КАРДЕЉ

ЗА ПУНУ ПОМОЋ И ЗБРИЊАВАЊЕ НАШЕ ДЕЦЕ ИЗ РАТОМ ПОСТРАДАЛИХ КРАЈЕВА

Велики је број деце наших бораца родним властима најхитније да решимо. Зато је потребно у свим местима, где год за то постоје могућности, пре гладати одмах зграде, приступити њимовом оспособљењу и набавци инвентара, јер на њих чека велики број деце разнога.

У том погледу су учитељи до сада радили са којима се тек отпуче да решавају овaj велики задатак. Али кроз ове досадашње радове се показала не само велика спорост већ и низ слабости и велики пропуст у раду у постојећим дечјим домовима, као и у организација нових, који треба да прихвате нове десетине хиљаде деце, која су потпуно незбринута.

Једно од првих питања које се овде у Србији поставља и које тражи да хитно буде решено јесте отварање дечјих дома по унутрашњости Србије. Ту у првом реду долази уређивање савија, снабдевање с намештајем и постелњима и свим осталим кућним стварима, стварање добрих управа од људи који ће са љубављу да се запоље за децу. Надаље, приступим и обезбеђење потребног броја васпитача пре ма броју деце, као и давање осталог потребног помоћног осoblja за појединачне радове у домовима.

По свим местима у Србији постоји већ известак број зграда које су и пре биле намењене деци. Постоје и друге зграде које могу за то да се употребе, само треба да се те зграде оспособе да се оврче, да се наместе како би могле да приме децу. За намештај постоје фабрике које могу одмах да узму у рад израђивање кревета и осталог потребног помоћног осoblja за појединачне радове у домовима.

Отварање дечјих дома у Србији није само хитно због великог броја деце коју треба сместити, а што је могуће и врло брзо, већ и због тога што су у Србији врло добри здравствени, у првом реду климатски, услови. У Арапејевцу већ има неколико зграда са извесним инвентаром који су и пре биле лечићи дома. Оне могу врло брзо да буду оспособљене за прихватање око 400—500 деце.

Ово је хитан задатак који стоји пред свим нашим организацијама и руководствима и који треба у завједимци са на-

штима своју дужност савесно као што је то случај у Централном прихvatilištu у Крунској улици или Лазарету на Карабури.

Ово су задаци који важе за наше организације и у свим осталим Федералним јединицама, јер огроман број наше деце у Црној Гори, Босни, Хрватској и Словенији чека да их спасемо од беде у којој су их оставили фашистички окупатор и његове слуге.

ОБРАДИМО СВАКУ СТОПУ НАШЕ ЗЕМЉЕ

Омладинци из Бирча на раду у Срему

КОРУШКА, НАША КОРУШКА...

«КОРУШКА, наша Корушка»...

Август 1942. Логоровали смо тада на Комуну у Смрковским планинама. Прави штајерски батаљон — скоро сами рудари из Трбовља, Храстника и Загорја и Доњосавинци. Ноћу по месечини смо ишли на врх. Према нама се уздижала Пеца, величанствена и спокојна, сва обасјана месечином.

— Сервац, погледај Пецу, погледајмо спава краљ Матијаш. Запевай песму Корушку.

Топли глаком почeo је Сервац и ми за њим: «Бор чес извор...» Испочетка тихо, а потом све гласније и јаче. Корушка, наша Корушка...

Сервац плаче, ми плачемо. Као да је неслукнуло: кроз месец дана је пао — први у Корушкој.

*

Септембар 1942 — весело је у логору.

— Куда момци?

— Идемо у Бистру да видимо шта рада иште «дечак».

Петрова се вратила украшена цвећем и са пуним рапчезима. Дон сав сија, на прсма му црвени каранфил:

— Хеј, Дон, одакле!

— Дела ми га је корушка «дечак». О много чуму смо «херетали». Рекле су ми да се сада иште не боји шумски, јер су добри момци, и из дна дубше мрзе Немца и жарко жеље слободу...

Дон је пао у децембру — о првом снегу.

*

Децембар 1942 — дванаесторо нас је. Преко Пеце, Радухе и Оштре дуза ѡштар ветар. Газимо кроз снег и тихо певамо: «В снегу, мразу и вихру...» Славец крије са лепотом пут у снегу пред нама. За нама Руди имаширан. Наши смо «стане у Пеци, имамо једну зброжувку, једног шарца, неколико пушака и пиштола, радио, писаћу машину и много воље. Имамо исто тако скрије. Сабје ноби иду у патролу два или три друга да донесу нашим људима радио-вести, а нама податак о кретању цара-

ба и друге потребне ствари. Јеуди верно раде с нама, а упорно ћута са шавбома. (Сећам се Кристенке, здраве девојке плаве косе и очију — јуначке у својој покртаваности. Она је прва знала партизанске песме и за њом ускоро све девојке у Бистри, Коприви и Топли.)

*

Јануар 43 — Хитлер мобилише. «Два друга морају данас на вис по новога дугана.

У прво свијеће вратила се патрола и с њом прије корушки Словенача — партизан. То је Миха, 16-годишњи пастир испод Пеце. Од незнатног пастира, који је живео само за своје стадо, постао је у тим годинама борбе јунак. Он се не боји никога, ма како рђавог времена, ниједне стрмице, никаког снега, никакве заседе — познаје га сва Источна Корушка.

Опет стихи нови. Треба оружја. По снегу и леду у мрзлим ноћима идемо на пут преко бивше austrijske границе. Звучтајмо се код сељака. Испочетка су плашњиви, а затим не знају како би нас што боље угостили. Народ је одре добер, поштен и дубоко веран. Омладина, иако је била присилена да иде у шавапске школе, мисли и осећа словеначки. Отсуство корушког Словенача из Хитлерове војске значи за Хитлера војника мање — за нас храброг борца више. Двадесетогодишњи Ладо одлази. При одласку појављује се његов 14-годишњи брат Стане:

— Куда ти, мали?

— Борити се. За Словеначку, за нашу корушку слободу.

Напоре, патње, све је савладао наш Стане без јањења.

Оба су брата била међу најдужавним борцима у Корушкој. Ладо је погинуо на Лужкама, Стане с оне стране Лобникова.

Певају митралези, праште пушке и бомбе. Оштар одјекује од високих снегог покривених стена. Ракете осветљавају ноћ. Газимо, падамо и поново се

дикамо. Где је Славец? Још малочас смо чули штетљиви његовог митралеза. Дошао је после два дана, искарљен до смрти. Ноћи је свој шарц. Шеснаест пута је пао у шавапски засед, гази снег до појаса, од напора пљувао кра.

— Славец, како си издрико?

— Е, боље би било не вратити се никако, него се вратити без митралеза.

*

Април 1943. Ветар и ледена киша бију нас у лице. Прави корушки батаљон. С нама је Стане — наш Стане — доцније командант свих словеначких јединица. Акција на Межици. Запленили смо 32 пушке, парапелу и много другог ратног материјала. Погинуо нам је командант батаљона друг Ленарт. Син сељака код кога је Ленарт умро однео је ноћи на својим леђима његово мртво тело на гробље. На његовом гробу је било сваки дан сваког цвећа, у покос свих забрана и шавапских стражака. Китиле су га корушке девојке.

*

Мај 43. Долина, зелена и пуна цвећа. Беле цесте, пространа поља, чисте икметије. Плибершко поље. Куцамо. Отварају нам се врате, па и срца. Народ ради с нама. Могуће су и мање акције. Само нема шуме, нема могућности за повлачење. Напад на логор. Три погинула друга, четири нестала. На терену провала. Од мале чете остало нас је свега неколико.

Куцамо, зовемо. Уплашено се одазива дочија глас.

— Где је Трезиника?

— Одзукли су је — и оца, и суседову Розу и Гелу.

Сви се сећамо девојака, златних срца, очију пуних ватре. Ништа им није било претешко, ништа преопасно. Тукли су их и испребијали, мучили их и коначно их одзукли у Дахау.

*

Септембар 43. Капитулација Италије. Наша војска у Корушкој расте, али расте и шавапски терор. Много попадених домаћинства, много поубијаних и затворених људи.

Али је корушки род чврст и челичан, самоизнака — како каже наш Президије Воранц.

*

Јули 44. 19-годишњи командант батаљона говори после борбе у Бистри и Копривни где је убијено 150 шаваца.

— Нисам говорник, ја сам борец, а иначе радник. Хоћу да вам кажем само то — да нећemo никада дозволити никоме да господари на нашој земљи, да пљачка нашој домову, убија и гони улоге наше очеве, мајке, жене и децу. Борили смо се и борићemo се.

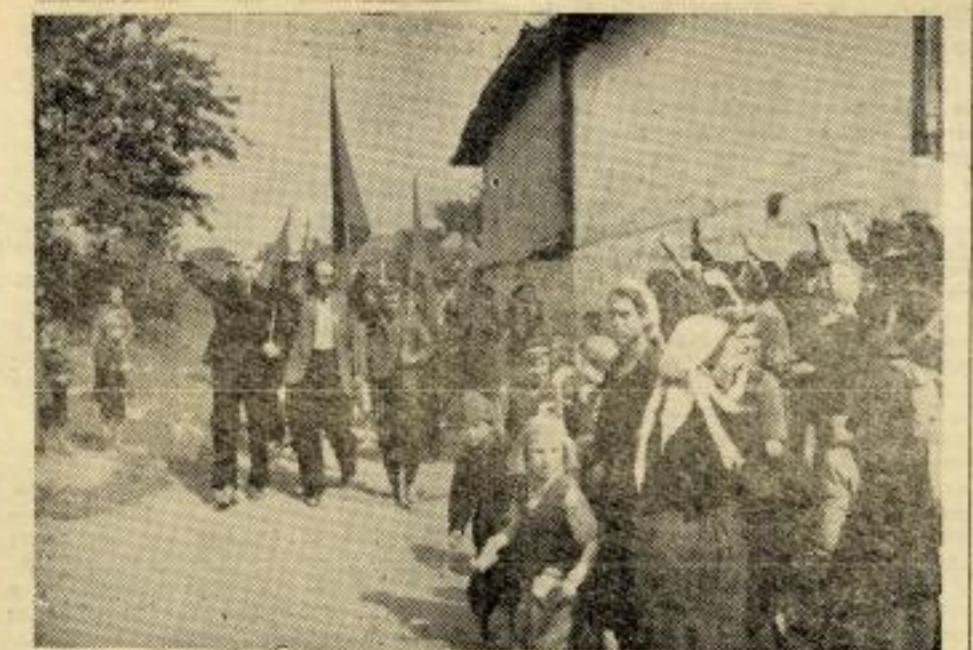
Цео батаљон одговора:

— Тако је. Борили смо се и борићemo се!

Олгица Кастелић-Маријетка

МЛАДИ УДАРНИЦИ

Индустријски кварт. Дан се рађа тамо негде иза димњака. Сив, натмурен. Сијалице са издуžеним коничнима гасе се у сајтање. Фебруар пропушта кроз зуље: «В снегу, мразу и вихру...» Славец крије са лепотом пут у снегу пред нама. За нама Руди имаширан. Наши смо «стане у Пеци, имамо једну зброжувку, једног шарца, неколико пушака и пиштола, радио, писаћу машину и много воље. Имамо исто тако скрије. Сабје ноби иду у патролу два или три друга да донесу нашим људима радио-вести, а нама податак о кретању цара...

Соска омладина манифестије за стварање јединствене омладинске организације у Бугарској

које пролазника. Рано је, али овде је већ одавно дан. Испуцане руке грознијавају по челичним плећима огромне пресе. Блошки електро-оксижен. Светлост оштра, блештећа баца велике отјаје по зидовима, инструментима, прозорима.

Са редосних лица сија сунце кипомараче среће. Очи миљују груби костур сијажне машине. Почкиње петнаести редни дан. Петнаesti дан од кад су родници решили да своју фабрику поново оспособе за рад, фабрику, која је пријеком бомбардовања наполовину срушена. «Глобус» је једини фабрика у читавој области која произвodi дрљаче, тако нећоподне данас. Раније је она била у рукама фашиста. Данас су њени власници сами радници, јер је она сада држана... Машине су већ поправљене. Остале је само да се поправи још једна ексцентрична преса. Резервних делова нема. Па шта? Радник Стеван Стевановић почне сам да оправља машину. Он постаје конструктор, бравар, оксигенист, електро-оксиженер, ковач, монтер... За месец и по дана преса ће бити готова! — то је обећање. Али обећање је обећање. Друг Стеван објављује такмичења самим себи! Он је осетио у својим рукама победу првоздатог фронта. Данас му очи редосне светле. У њима гори вара у ову победу, окупану у топлико крви... Машинска сала грма. Једна јака десница подигнута у вис слаже удар за ударом. Сив глава пресе сжињује. Кратки починак... затим нови удари...

— Брате, осећаш ли... оживљавају, живе-

ће моја голубица... Чуј, у гласу јој трери Септембар!

И замисла, она данас поново дише. Живи... Снажан замајац покреће машину. Тресак... Петнаестог дана она је готова да би могла да сече првите облике стотине и хиљаде дрљача. Стефанове очи горе. Оне су тако миле. Оне ви-

стиче, причају две сестрице. Трећа је мала и не говори, али тако вештично гледа као да и она учествује у разговору. Она што кажу њене сестрице зна се да је истинा. Не трепне и слуша.

— И дају се убијали и мучили. Ми смо код куће чували ове. Често су се

нама била и два брата. Кајик Чедомир и Стражмир — били су нам другови. Тог дана смо били ми били код куће. Нешти су Немци и Италијани. Испали су неколико метака као од шале, па су онда нишавали у њих. Већбили се, сигурно, да гађају. Обојицу су их по-

годили. Ми смо чуле пуцаву на путу и нико могла да не изједи напоље. Јесој, сестрице, никад тога јада нећemo заборавити. Попетили су као да су ма-

хинти до њих и натакли их још живе на бејонет. Наши другови вршите и пре-вјеђају се. Тако кад су фашисти отишли, јеуди су их пренели на нашу кућу. Један је живео читав сат, а други пет минута. Само је рекао: „Ој, мајко!“...

Нећоподне су деца прече. Још је илјадаје гађаје. Повели фашисти човека горе, на стену изнад пећине, поставили му главу доле, а ноге горе и гађали. Пото-сле су га четници скинули и преклали...

— Све ћemo ти причати како је било — прекиди тишину девојица пла-

вих очију, мутних од зверотких нокти и задимљених пећина у којима је живела.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију поред заседа и уђе у Подгорицу. Даван јој људи, неки чарапе, неки луке, а неки писмо

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Једном сам видела како то изгледа. Повели фашисти човека горе, на стену изнад пећине, поставили му главу доле, а ноге горе и гађали. Пото-сле су га четници скинули и преклали...

— Све ћemo ти причати како је било — прекиди тишину девојица пла-

вих очију, мутних од зверотких нокти и задимљених пећина у којима је живела.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

— упуштено разгрочило очи девојица.

— Нама је увек долазила једна другарица-партизанка. Искре се носију

</div

ЗА ХЛЕБ ПОСЛЕ ПОБЕДЕ ПРИПРЕМЕ ЗА ПИОНИРСКИ СЛЕТ

Крајем априла је формирана у Подгорици Прва омладинска радна бригада Црне Горе и Боке, која је ових дана пропутовала кроз Београд на свом путу за Војводину.

Црногорски омладинци и омладинке, сакупљени из свих крајева Црне Горе и Боке у овој бригади, правилно су скватили свој задатак на обнови земље и одушевљено и у великом броју примили позив да иду на подпопривредне радове.

Пут бригаде од Црне Горе до Београда је био напоран, али весео. И Прави мјесец и пад Берлинка и капитулацију Немачке прославили су они на путу. Од Подгорице до Андријевице млади Црногорци су ишли пешаче. Ишли су и дању и ноћу да би што пре стигли.

— Ето, видиш, има нас дosta босих, каже њихов командант — али ни то, ни рђаво вријеме није нас зауставило. 30 априла у касно вече лила је киша као из кабла. Ноћ у црногорској планини била је хладна. Ми смо већ дуго маршовали. Испод нас, долje у низини, шумка је у магли Морача. Имали смо и болесних другова. Али, то је било предвечеје Првог маја. Прегазили смо ријеку до изнад паса, пешачили до Лижеве Ријеке и тамо са народом прославили празник рада. Носили смо, исто као у данима Борбе, своје болесне прахе Трешњевика и Вјетарника. Многи од нас сјетили су се борби које су водили на овим планинама.

— Када смо далеко иза себе оставили Црну Гору, народ нас је у братској нашој Србији дочекао топло и срдично. Са омладином Србије прославили смо заједно у величанственим манифестијама у Нишу велики дан пада Берлина. Не склапајући прашину са својим ногу, нико уморни учествовали смо у поворкама и народним играма.

— Јуче смо стigli у Београд. Многи од нас налазе се први пут у нашем главном граду. Овде смо доживјели нејасни дан у нашем животу — капитулацију Њемачке.

Препланули од сунца, коштати и очеличи, постројавали су се млади Црногорци и Црногорке у чете и батаљоне. Речи песме „Листај горо, цјетај цјајеје — Црна Гора у бој креће...“ доказују да су они дело обнове наше земље скватили исто онако свесно и обзбиљно као и саму нашу борбу.

Широка војвођанска поља осетиће ускоро и мушку снагу црногорске омладине.

15-годишњи дечак извадио 1500 мина.

Немци су засјали минама сремске оранице. То је данас једини разлог да се још преостале необраћене њиве не могу засјати. Омладина није стала пред тим препрехама. Она је научила од минера, који су после пребода фронт пошли даље, опасно сабљавати мине. До данас су у томе раду постигнути лепи резултати.

15-годишњи омладинац Теша Гајић из Илинца сам је извадио 1.300 мина, док је у Шидском срезу омладина извадила 8.379 мина.

Очишћене њиве она обрађује, засјава у љуту посљедње време је обрадила 3.372 хектара земље што тракторима, што пурговима, засјала 10 јутара и слама обрадила 23 баште и 165 јутара земље.

Својим напорима које она улаже у посао, резултатима које је до данас постигла, омладина шидског среза предњачи у свим акцијама, она је постала најбоља омладина Срема.

И овако се пионери припремају за свој слет

редова пионира и пажљivo слуша шта је још шта разговарају. Али из њиховог разговора се види колико пионире су наставник говори. Разговарамо са наставником и пионирским руководиоцем:

— Никад се није показала толико жеља да се што пре и што боље научи наставник гимнастике.

Око нас се окupljuju пионире, „Треба би да наставимо“ примећује један. Сви се брзо постројише за штافету. Дисциплина је замета примерна.

Најављују групце од три до четири пионира, разговарају гласно тако да можемо да претимо њихов разговор:

— Теба су хтели да „умлате“ твоји пионире пре неки дан — како један високи плави шарф, задовољан што може указати другу на грешку коју је учинио.

Мали, црнупасти дечак осећа се нелагодно и брани се:

— Није то било ништа, уствари они су први мени наслути дај пута прашак

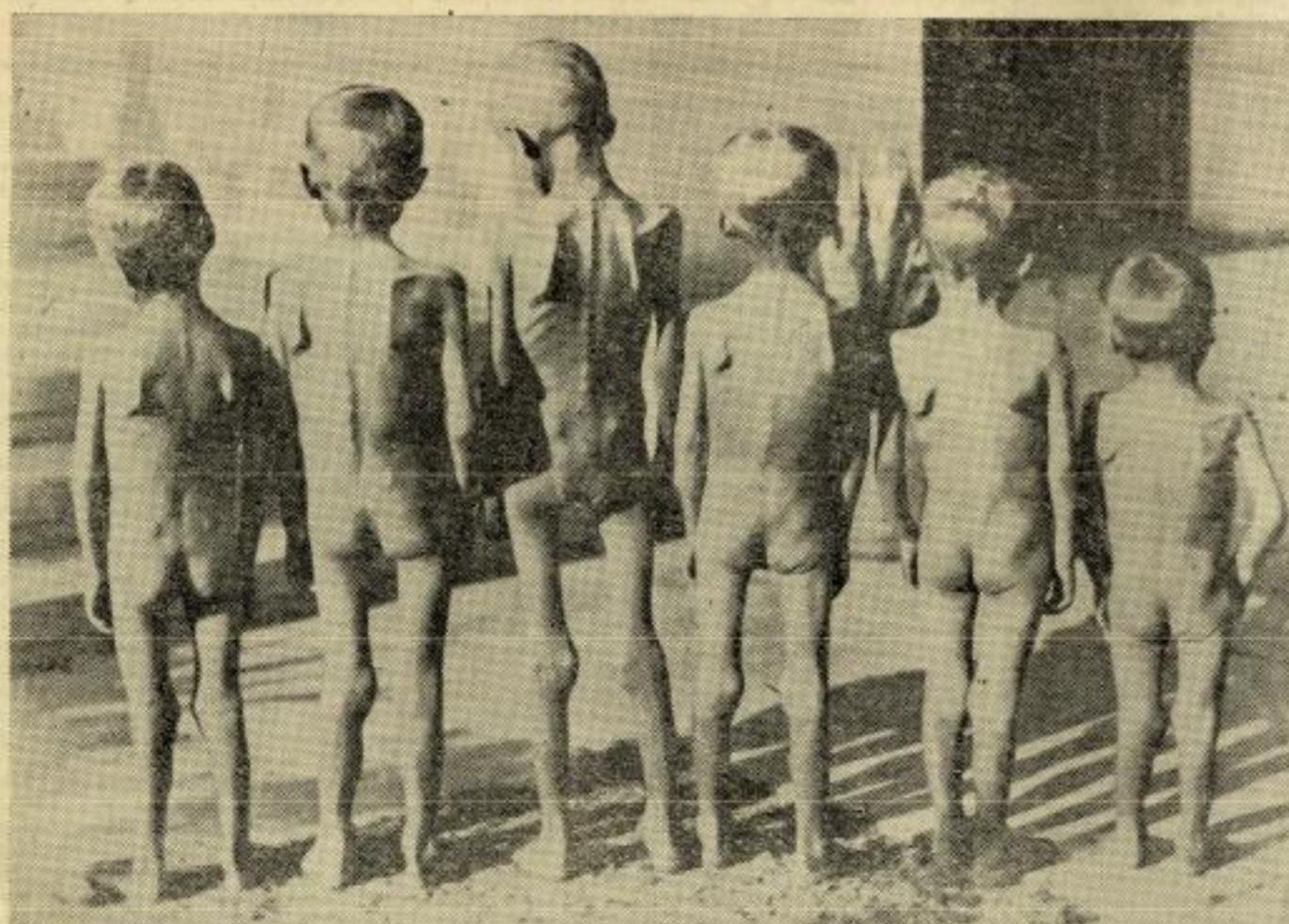
И текстилна школа у Лесковцу ради

Сами ученици текстилне школе у Лесковцу су оспособили своје раднице и машине за рад.

Школу засада похађа 45 ученика и ученица, који ће се најави број ускоро вероватно да почећа ученицима из Хрватске и Словеније, који су пре рада у већем броју похађали своју школу, као и ученицима из Србије и осталих федералних јединица.

У њој ће моћи да се оспособије најави млади стручњаци — мајстори текстилне производње, толико потребни данас нашој земљи.

УПАМТИТЕ

Фашистички зликовци су нашу децу најсвирепије мучили по логорима и наслаживали се гледајући их како умиру од глади

наши Кордайци

Митраљезац Мићо Дошen

Мићо није одмах добио одијело — имао је само капу од црног војничког сукна и малу пушку — талијанку. Другови су га из љубави дријали: „Мали! Види војника, а, баш!... Дијете!“ А он је једнако био миран, покаткад би се само кисело наслажио, оборио главу и зачвршио у лицу. Кад би му већ био „превиши“ морao је прекинут стрпљењем и рећи:

— А ви сте ми... Е, видјећете! Онда је одлазио од другога некуда у стрпљењу, разгледајући своју пушку, чисто скоро чишћени затварач и дивно се. Мићо се дивио својој пушци, он се није знао себи двинти (па он је тек навршио петнаест и замста је дијете, како га називају другови, а, ето, већ се налази у војсци). — Али он је још давно слушао дједова причу о војничким „јуришама и „плутонима“ који кад загрди земљу јечи. Знао је да сада и он треба све то видjeti и да ће то бити ускoro. Он ће добро наиншанити, његова пушка планути и пашће шабо...

— А одакле си ти, друге — питao га је озбиљно командir.

— Из Дрвара, одговорио је бистро.

— Ја сам из Осредака.

— Хоћеш ли бити добар?

— Ноћу, обећао је као да је већ давно био ратник и отишao међу другога срећан и задовољан. Ето, командir је добар човјек и, видиши, рехао му је „другице“. Мићо је седа схватио шалу својих другова и знао је да то они чине само „онако“, али да су добри као и командir и да га сматрају за друга.

Другови су, углавном, престали да га дирају. Једино још онеј стари, необрђени кувар зуње по коју. А кувар се воли шалити. И то је Мићо знао и настојао да живи са сваким добро и другарским. Многи су му ствари биле нејасне и нове, па се за њих распливаво.

— А шта је ово? — радознalo је запитао десетара када је својим очима први пут видио митраљез. — Рекао бих да је ово нешто боље од пушке?

— Јест, Мићо — ујеरавао га је десетар. — То истresa по пет стотина метака на минуту. То је њемачки митраљез.

Од тога дана Мићо је заборио митраљез, али је осјећао да је за њега нејачак, јер митраљез има „осамнаест кил“ и било му је по мало жао. Већаравао је да је једног дана и он постati митраљез и већ је сањао о томе када је то лијепо и часно.

— Дај де, да га и дај мало понесём — молио је митраљесца Ђоку у покрету. Кад би му овај дозволио, неспретно је узимао митраљез који је савијао његове руке и тешком муком наслапао њега широким ременом на десној руци. Како је то било лијепо и часно.

— Погледај де онога војника!

Дошао је дан првог окршаја. Мићо је чуо „плутон“, и пудао, и видео на својим очима како се тамо „код њих“ извршио љубављу када се пева о драгом Титу и његовим партизанима.

Поред певачких и музичких тешака највише има фолклорних игара. То су игре из различитих крајева, које ће нам још једаним симболично показати стварно јединство и братство народа Титу и његовим партизанима.

Тако се београдски пионире спремају за свој слет, напрежују све своје снаге да слет што боље успе.

— Онај један је пао баш кад сам ја окине.

Било му је драго кад му је који друг причао како је у борби чуо његову пушку, а било му је и тешко при помисли да још једна убија ниједног непријатељског војника.

— Треба добро гађати, говорио је пред стројем, политички комесар. — Нишанити по средини хладнокрсано, па да видиш: ни један неће измаћи из наше земље!

Мићо је слушао ријечи свога комесара, слушао дugo — већ више од годину дана. Ишао је из борбе у борбу и по свом мишљењу добро наишанити, али још није могао тачно знати да ли је који фашистички војник пао од његове куршуме. Зато је жеља да постane митраљез ресла из дана у дан.

— Ама, дајте ви мени митраљез, рекао је једног јутра пред стројем. — Ја га некако више волим и чини ми се... Тада је захуто, узврпољно се на мјесту и погледајући у командира тражио његову помоћ. Стјајао је тако узанмирив и обузет зебњом, као на суду. Командир га погледа, погледа у другога и узе митраљез.

— Твој је, рече кратко и потапша га по рамену. — Биће у сигурним рукама, шта мислите другога?

Другови су били сви за то и одобрили су овaj командирев поступак. Зато је био и сам кувар који је овог пута стјајао крај казана и махао одбровљајући главом.

Наскоро је Мићини десетина била на положају код Срба. Главне снаге одреда водиле су борбу на другом крају попољуја, а ова десетина требало је да им заштити бок. Двадесет непријатељских војника кретало се према десетини. То је било само патрола — главни се кретала мало издаље. Другови су се бојали опкољавања. Рјешили су да отступе. Мићо није био за то он је преварио другове да остаје „во-

јаме“ и да ће из стићи. Он је, за право, остао сам на положају. Ово је било прва прилика да види како ће дејствовати митраљез, а био је ујеђен у његову исправност. Двадесет шаба је напуштало у стрељачком строју. Ишли су жуарно и неопрезно (јер партизани би већ отворили ватру да су ту). Али Мићо није хтio отворати ватру. Он је чекао да Нијемци приђу што ближе. Намјестio је добош пун нога, подмазаних метака, прислонио чврсто митраљез уз раме и припремао за стићи. Кад су шаба напуштале са свим близу осује бразом пальбом. Нијемци су се збуњили. То је за њих било власно неочекивано. Почекли су се преврати и бjeжати — ни један није покушао напријед. Мићо је једнако држао за оверу.

Када се морao повући пред непријатељском главном ватром која је ускоро наступила, рекле су му другарице из села да су виделе четири мртве шаба са војника, како их пронесше према гарнизону.

Од тога дана Мићо Дошen био је познати митраљез у Дрварском одреду. И кад би другови већ све испричали о њему нашло би се опет нешто:

— А митраљез му је чист као сунце. Најчистији у чети!

У бици код Горјеваца непријатељ је добио појачање.

Наши су се повукли, али је требало спасити два камиона који су се налазила међу положајима. Тражени су до близу. Мићо се јавио први — опет онако мирно као увијек. Опредно се провукаo крај непријатеља и са још бројним другима запалио обада кањона.

— Знаш, требало је радити журно, али си чисто никада ради.

Кад се вратио са Конгреса био је пун утисака. Причао је друговима о борби омладине других крајева и „ка-ко-ко“ једноставан и милокрван друг Тито“.

Сада је Мићо носио свој митраљез без смјена — већ два дана и ноћи. Требало је тако, јер је почео Седми непријатељски офанзиве.

Били су задњи дани офанзиве — XVI brigadija је пошао да се пробије кроз непријатељски обруч на Срет

ОТЕЧЕСТВЕНО-ФРОНТОВСКА БУГАРСКА НА ПОЉУ КУЛТУРЕ

У извешању разговору са Николом Ланковим књижевником и секретарем бугарско-југословенског друштва, који сада борави у Београду, о културним питањима и проблемима, у вези са заједницом који се данас поставља пред бугарске културне раднике — добилимо ову изјаву:

Стварањем отечественофронтовске Бугарске пружена је велика могућност пуног развијања културног стваралаштва. За време ненародних и издејничких режимија није био дозвољен рад истинским културним радницима, претставницима најрата и слободе су били прогађани. Штампала су се само рђаве ствари петоконашних елемената, позориште је животарило, сликарство је замрало.

После 9. септембра на свим пољима културног и уметничког живота осетно се невероватан полет. На све стране су развила живе издавачке делатности. Позориште је прорадило пуном паром. Сликарство користи савремене теме. Што је нарочито значајно, развијену културну живота много је припомогла омладина, која са живо занима свим областима науке и уметности. Излази велики број омладинских листова, штампају се њихове за омладину, постоје омладинске дилетантске групе итд. Млади писци имају широке могућности да се развијају. Издаје се у великом опсегу и дечја литература.

Поједане дневне и повремене штампе, зетим разноврсним часописима, постоји — први пут у историји бугарске војске — и по војним јединицама листова, као и листова који су излазили на фронту: „Фронтовак“ и „Часој“. Култура се данас пружа широким народним масама. Културни радници потпомажу на својим сајтима Отечествени фронт, припомажу изграђивању истинске демократске Бугарске. Позадини уметница су још затворени у кругу „уметности ради уметности“, али већина је данас најактивније везана за народ, црпе своје теме из стварног живота и тиме даје свој допринос у процесу стварања права напредне, народне културе.

Никола Ланков нам је затим говорио о раду Народног суда који је судио 105-орици књижевника, уметника и журналиста који су сарађивали са Немцима и бугарским издавачима и тиме поступали да створе узверење да се у Бугарској под Немцима може да развија несметан културни живот. Том приликом је осуђен на смрт познати реакционарни публициста Јордан Бадов.

У бугарском културном животу је спроведено генерално чишћење, тако да у „Савез бугарских писаца“, у коме су учлашени сви бугарски поштени и напредни књижевници, немају приступ они који су на било кој начин потпомагали нацистичке и издајничке елементе, па да нису изнадени пред народни суд због тога што кријају или су било активне природе.

Резвоју литературе много кочи недостатак хартије, тако да се осећа много већа потреба нових и љубавијег што со штампа. Међутим, ускоро ће се прећи и те тешкоће и народу ће се пружити довољан број примерака сајака издања.

Преводи са и југословенска литература, нарочито књижевна дела поника у току народно-ослободилачке борбе, Немцима се да се изда и југословенска аутентична да би се бугарски народ што боље упознао са нашим јунацијским стеченима. На тај ће се начин и преко културних мера појачати и учврстити братство свих Јужних Словена.

У Софији постоји Народно позориште које је обновљено, пошто му је

за време рата било разрушено зграда од бомбардовања. Раде још Опера, оперетска позоришта и Савремено позориште, поред обласних позоришта, која после завршетка сезона у обласном граду иду по остатим градовима и селима. Постоји многобројне читаонице, које такође имају своје дилетантске групе. У Глумачкој школи се подиже нови глумачки кадрови. Највише се играју руски комади, који су врло омиљени, иначе је сама домаћа драматузија доста слабо развијена. Деју се такође и наши позоришни комади.

На крају, Никола Ланков је био љубазан да нам да своје утиске из Београда.

Утици су одлични, ако је задовољан пријемом на који је наишао. Аријатратски вид Београда је ишчезнуо,

Београд је постао око што као главни град демократске федеративне Југославије требало да буде, то јест истину народни. Нарочито је одушевљен учешћем народних маса у светковинама, где је дошло да видног изражая братства и јединства народа Југославије. Пала су му у очи народна кола која су играла по трговима и улицама, јер су играла кола свијет наших народа.

Видео је да је искрена жеља народа Југославије да се остваре што тешки и чврши односи са бугарским народом. Непријатељ је увек био тек онда јак када су словенски народи били раздвојени. Стога наши народи никада више неће допустити да се понови фешистичко лудовање. Данас нема сметње да братство и близко јединство наших народа постане чинjenica.

СА ПУТА КУЛТУРНО-УМЕТНИЧКЕ ГРУПЕ „ИВО-ЛОЛА РИБАР“

У Албанији и ослобођеним покрајинама Југославије

Овај пут је пружио групи богато искуство које ће јој бити од велико користи. То искуство није само колективно, већ и индивидуално, јер је омогућило сваком изашвом омладину да се упозна са народом, са историјом, са људима, са љубавима и срећама. Постигнути резултати дојдоју се огледају у томе: у Скопљу је један омладински ручниковица приодлоску група рибара: „Уралки“ стишила је три дана, него што бисмо им узели већину напора за три месеца!

Све приредбе су се завршиле бројним манифестијама. Када смо са бићима, на крају приредбе прихватили њихове прапоре и придржали им се, онда већину и манифестијама Србије, Македоније, Титу и братству народа који су на било крају.

Пут мажељевицом за Охрид поједи природних преподоба имао је и једну другу дуж. Требало је да нам се на једној станици да нешто суве хране. То је било довољно да су нас на скоро скими, нарочито већим станицама, дочекивали омладинци и пионире и доносили нам шта стигну ончко на брзину. Негде тек испечен хлеб, негде хлеб и јаја, а у Тетовоу су чак и јаја испекли, исекли и парчиће и донели. То је била неописива љубимоч и љубав која се ни у родном месту не среће. Док је већ стајао изрази смо загрљевали кола, певали једни другима и сви заједно. Певамо се орлима све док и поспељи други неиста са видика. Точали су за ваздух и махали има. У Тетовоу нас је до чакао и пионирски хор који нам је певао скоро цело време док је већ стајао. Тада су поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у мршу пролазили улицама. Били су олуђењачи кала смо им на њиховом језику певали химну и још две песме. Након чеје игре необично већа да глађују. Извешен је и комад „Матија од Копотића“. После Тиране смо дали појавили са поштовањем би говорили: Југословен! Поздрављају смо вас како год смо у

МАЛИ ЛЕКСИКОН**У МАЈУ МЕСЕЦУ ЈЕ ПОТРЕБНО САКУПЉАТИ СЛЕДЕЋЕ БИЉКЕ:**

1. **Багрем.** Сабира се цвет. Треба изводити појединачно цветове из гроздастог цвета. Суши их у што тањем слоју у сенци на промаји. За време сушења цветове не смеш превртати. Природна боја цветова мора остати непроменена. Немој да ломиш гране!

2. **Бујач.** Сабира се цветови. Суши их у танком слоју у сенци на промаји.

3. **Жалфија.** Жалфија

Сабира се лист пре цветања биљке. Суши их у танком слоју, у сенци на промаји.

4. **Липа.** Сабира се цвет заједно са пререком на коме је прирастој и то пре него што су цветови процветали. Суши у танком слоју, на топлом месту, на промаји. Приликом сушења не смеш превртати. Немој да при брању цвета ломиш гране.

5. **Малина.** Сабира се само зелени, здрави, млади листови. Суши их у сенци на промаји. За време сушења више пута преврти.

Малина

6. **Пасканица-помоћница.** Сабира се једногодишњи изданици без лишћа. Суши их на вазduху или у сушилици.

Камилица

Физкултура у СССР

Отпочела је летња спортска сезона у многим градовима Совјетског Савеза. Велика спортска прослава је одржана у Лењинграду на стадиону, који носи Лењиново име. Такмичења и отварање фудбалске сезоне за 1945 годину привукло је хиљаде гледалаца. Прослава је отпочела спорском парадом, после чега је одржано штафетно трчање у коме су учествовали спортисти Совјетског Савеза. Затим су се четири тима такмичила у фудбалу. После упорне борбе победу је извојевао спортски клуб „Спартак“ и тим из армијске јединице Лобанова. Ова је јединица тајкоје победила у финалном такмичењу и потукла тим „Спартак“ са 3:0. На тај начин добила награду на овом почетном спорском такмичењу. У Кијеву је прва фудбалска утакмица за првеноство СССР одржана на стадиону „Динамо“ између мајстора спорта: клуба „Локомотива“ (Москва) и клуба „Динамо“ (Кијев). Утакмица је завршена нерешеним резултatom 1:1. (ТАСС).

Кратке вести**СПОРТСКЕ УТАКМИЦЕ У ПОЖАРЕВИЦУ**

Утакмица између репрезентације Пожаревица и тима Народне одбране која је одржана 13. маја завршила се нерешено. Игра је била оштра, али не пруга. Технички недостатак Народне одбране је надокнадила великом појарковашањем. Њена одбрана је била најбољи део тима, а цигтархалф изабрани на терену.

ЈЕДИНСТВО (Пожаревац) — СЛОБОДА (Костолац) 3:1

За пријатељску утакмицу ова два клуба владају велико интересовање, јер се пре извесног времена тим „Слободе“ показао као опасан противник. Међутим, у утакмици се то није видело. Тим „Јединства“, који је сачстављен од врло младих играча, успео је да савлада борбени тим рудара из Костолца резултatom 3:1.

У Зајечару је 14. маја одржан физкултурни митинг на коме је узела учешће омладина из Зајечара и Бора. Поред лакогатских такмичења, хазене и одбојке, одржана је и фудбалска утакмица између репрезентације Зајечара и репрезентације Бора, која је завршена резултatom 3:3.

МЛАДИ РАДНИК (Пожаревац) — НАРОДНА ОДБРАНА 0:2

Полувреме је завршено нерешеним резултatom, иако је тим Младог радника за време био надмоћнији, али слаба нападна лије умешла да искористи низ поноћних ситуација. У другом полувремену једна лопта, лако одбрањава, срушила је голмаша и тако је тим Одбране водио до краја са 1:0. Навала Младог радника је онеседала гол Одбране, али није успела да изједначи.

ОСНИВАЊЕ ФИЗИКУЛТУРНО-СПОРТСКОГ ОКРУЖЈА ЗА БЕОГРАД

У недељу, 20. маја ове године, одржана је у просторијама Савеза банкарских и приватних намештеника оснивачка скупштина Физкултурно-спортивског окружја за Београд.

Скупштина ће почети рад у 9 часова. Физкултурно-спортивска друштва, која су се пријавила ФИСОС-у и којима је одобрен рад, упутиће на ову скупштину по три члана управе, као своје делегате.

ПРВЕ СПОРТСКЕ УТАКМИЦЕ У ОСЛОБОЂЕНОМ САРАЈЕВУ

На крају рада I конгреса антифашистичке омладине Босне и Херцеговине приређена је физкултурна смотра. Физкултурну смотру су отвориле омладинске физкултурних друштава простим вежбама у којима су између остalog исписале љиковим словима својих редова име маршала Тита. Омладинске физкултурних друштава извеле су у народним ношњама из свих крајева Босне и Херцеговине: Анчић, Павлић (Сарајево), Солимовић, Аврамовић (Тузла), Ђоловић, Матијашевић (Сарајево), Јозовић, Мујановић (Тузла), Мустаградић (Мостар). Голове за „Црвену звезду“ су дали Томашевић и Митић по 3, Печенић и Хорватиновић по 1, а БХ — Аврамовић (Тузла).

Омладинке у народним ношњама изводе народна кола

говине из народних кола и народних игара уз пратњу музике.

После тога су одигране утакмице: прву утакмицу је одиграла Б репрезентација Сарајева против РС клуба „Велес“ (Мостар) са резултatom 0:1 за Мостар. У другој утакмици су се састали омладински спорт клуб „Јединство“ из Тузле и А репрезентација Сарајева у којој је играо и Ратко Дугонић. Резултат је bio 2:0 за Тузлу. Судија: Д. Гавриловић. Затим су играли победници ОСК „Јединство“ и раднички спортски клуб „Велес“.

10 V је одиграна утакмица — између репрезентације Босне и Херцеговине и „Црвене звезде“ из Београда. Резултат је 1:8. „Црвена звезда“ је наступила са следећим играчима: Ђелић, Станковић, Поповић, Ђајић, Јовановић, Ћирић,

Бистри пионир је додао једну своју јабуку гомилу јабука у којој је сада било 18 јабука. Половину је дадо најбољем ударнику — то је 9 јабука; трећину другом — то је 6 јабука, а деветину трећем — што износи 2 јабуке. Укупно, 17 јабука, а своју је узео најзад.

Тако су наши ударници добили сваки више него што им је припадало, а интелигентни пионир је појео своју јабуку.

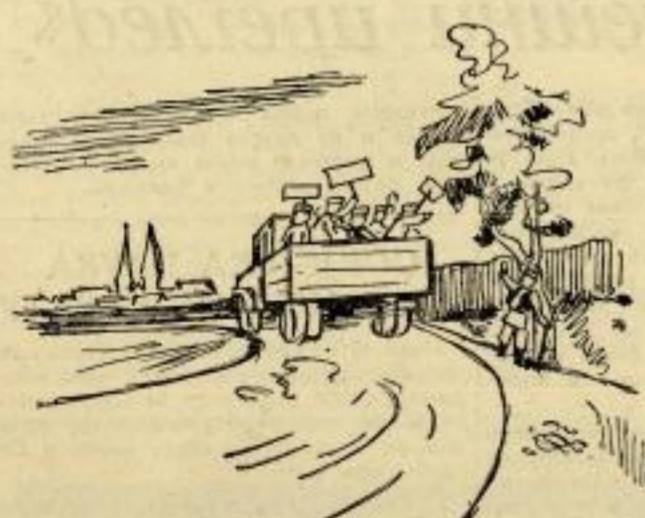
РЕШЕЊЕ ЗАДАТКА ПОСТАВЉЕНОГ У ПРОШЛОМ БРОЈУ

Бистри пионир је додао једну своју јабуку гомилу јабука у којој је сада било 18 јабука. Половину је дадо најбољем ударнику — то је 9 јабука; трећину другом — то је 6 јабука, а деветину трећем — што износи 2 јабуке. Укупно, 17 јабука, а своју је узео најзад.

Тако су наши ударници добили сваки више него што им је припадало, а интелигентни пионир је појео своју јабуку.

ОДЛУКЕ ШАХ СЕКЦИЈЕ ФИСОС-а

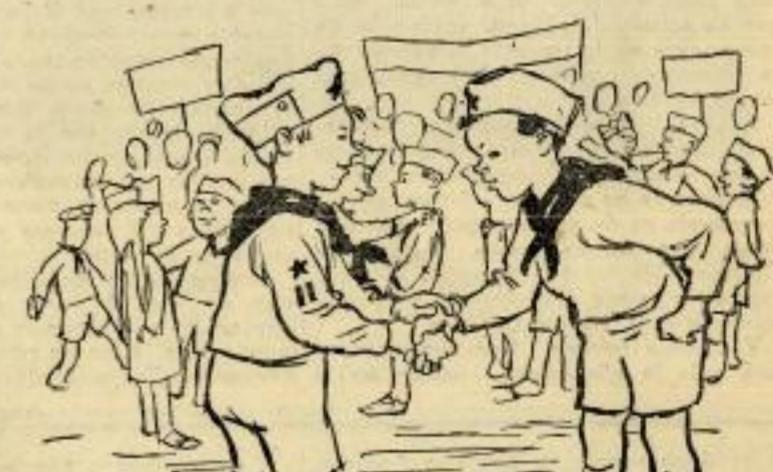
Шах-секција ФИСОС-а, руководеће тело за шах у Србији, поништила је све одлуке Српског шаховског савеза који је радио под окупацијом. Такође су поништено и све титуле разних првака као и пет доделених титула „српског шаховског мајстора“. У образложењу се каже да су те титуле додељене од СЦССР за време окупације, када је свака шаховска активност значила индиректну помоћ окупатору. Поред тога критеријум за те титуле врло често је био веома лабав и неправilan. Шах секција ФИСОС-а затим изразила мишљење да треба да постоји само титула југословенског шаховског мајстора.

ПИОНИРСКУ ЧЕТУ МЛАДУ — ВИДИМО У ЗАГРЕБ ГРАДУ

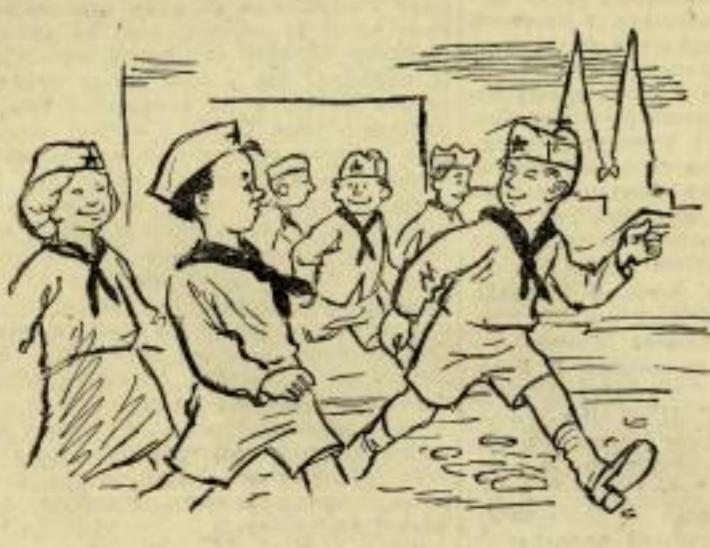
Весли су пионире на излету — ко на раду... Сад се срећни приближују хрватском главном граду.

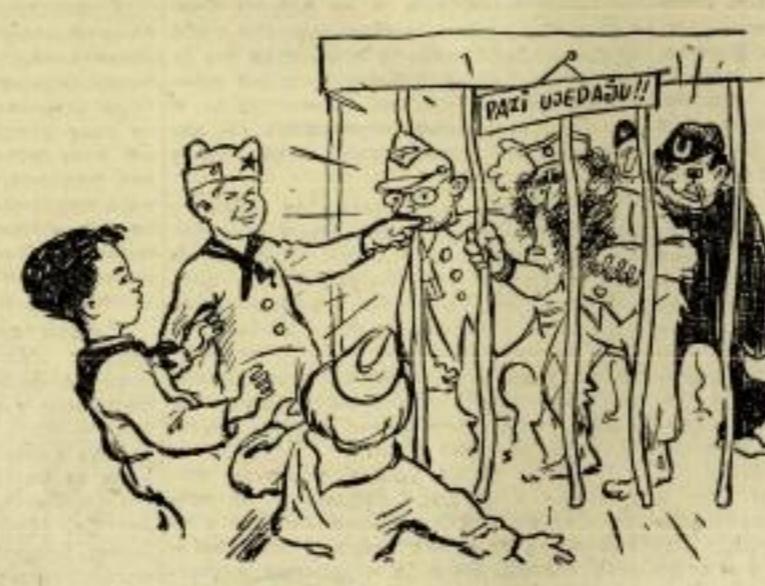
„Нека живе браћа наша!“
добродошли су им желе.
„Нека живи вечна љубав
пионира земље целе!“

„Друже Џири, добро дошли,
наша радост свуд са шире...“
„Друже Иво, нека живе
сами хрватски пионир!“

„Хеј, другови наши мили,
појите у шетњу с нама,
да сад мало покажемо
зоопошку башту вама.“

„Ево из ових људи
погледајте зверке ове...
Да ли знаете сваку од њих
како ли се која зове?“

„Друже Иво — како је Џири —
тако теби твоје главе,
немој, друже, убудуће
животиње врећат праве...“